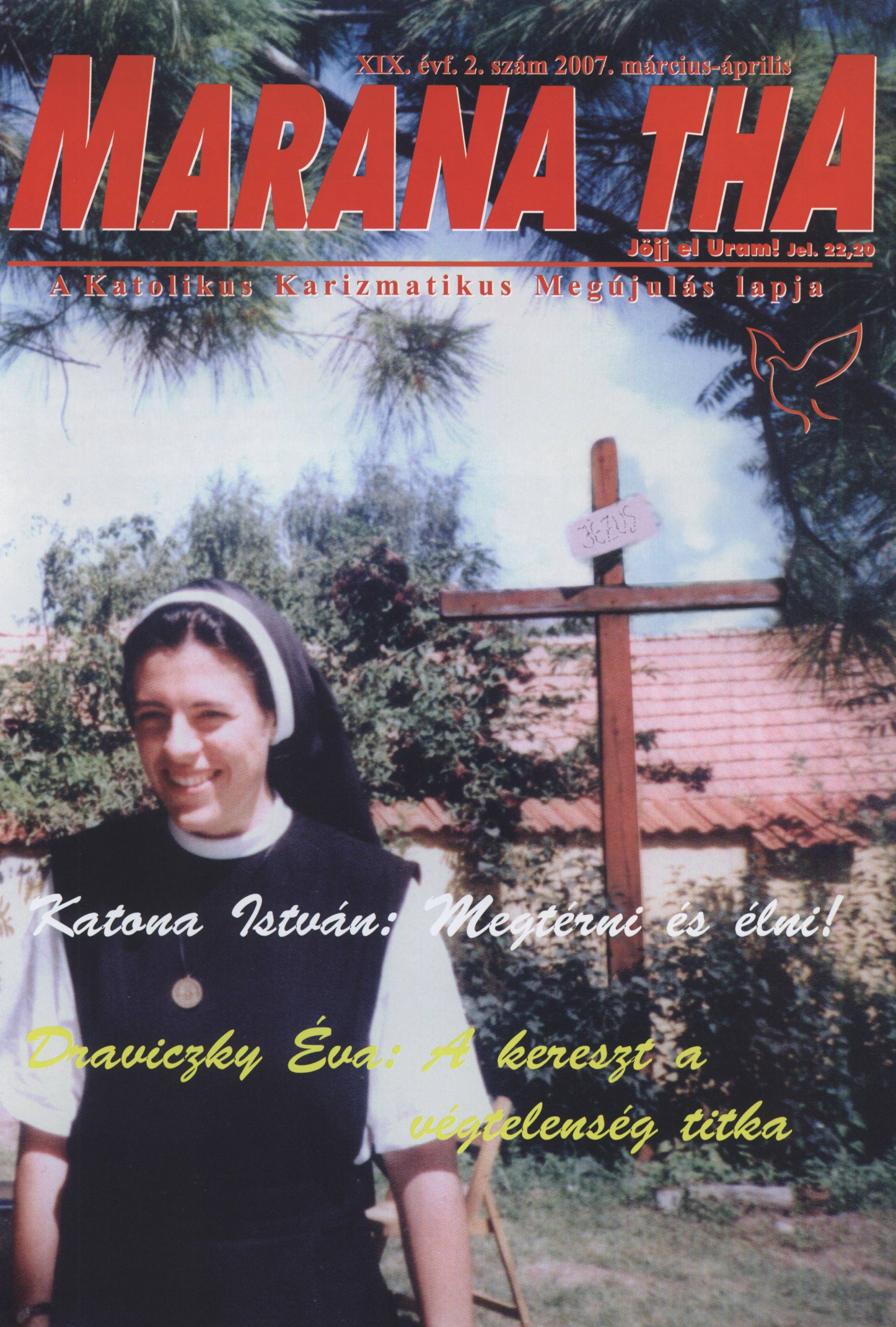
XIX. évf. 2. szám 2007. március-április

MARANA THA

Jöjj el Uram! Jel. 22,20

A Katolikus Karizmatikus Megújulás lapja

Katona István: Megtérni és élni!

Draviczky Éva: A kereszt a végtelenség titka

“Ne félj, mert megváltottalak,
neveden szólítottalak: az enyém vagy...
drága vagy a szememben, becses vagy
nekem, szeretlek.
...Ne félj hát, veled vagyok.
(Iz 43)

MEGTÉRNI ÉS ÉLNI!

Az Újszövetség egyik legszebb üzenete ez: *„Nem azért jöttem, hogy elítéljem a világot, hanem, hogy megmentsem."* (Jn 12,47) Ezzel összecseng Ezekiel mondata: *„Nem lelem én örömömet a halálban – mondja az Úr, az Isten: Térjetek meg és éljetek!"* (Ez 18,32) Ebben a mondatban ott rejtőzik az ember minden reménye! Van szabadulás, van gyógyulás, van lehetőség kilépni a sötétségből, van mód legyőzni a halált, mert Jézus a Szabadító! Ott rejtőzik ebben a mondatban Isten egyetemes üdvözítő akarata. Mindenkit boldoggá és szabaddá akar tenni, mert Ő végtelenül jó, Ő maga az élet, a teljes, tökéletes élet. Ezt akarja közölni minden emberrel. Ennek az életadó szeretetnek megrendítően szép bizonyítéka, amikor a haldokló Jézus azt mondja a kereszten a jobb latornak: *„Még ma velem leszel a paradicsomban."* (Lk 23,43) Még ott is, a legnagyobb fájdalom közepette is gondja van arra, hogy akiben a bűnbánat legkisebb szikrája megjelenik, azzal közölje az életet, az el nem múló életet, az Atya országában! Nincs az a szörnyű bűn, amivel ne mehetne az ember Jézushoz!

Jézus megbocsát és újjáteremt! Megbocsát a gonosztevőnek, a csalónak, a házasságtörőnek, a gyilkosnak, az árulónak, ha megbánja bűnét. Az Ő megbocsátása újjáteremtés. Nemcsak eltörli a bűnt, hanem újjáteremti az ember szívét a jóra, a szépre, önmaga megbecsülésére, a reményre, a kibontakozásra, a szeretetre. Milyen csodálatos lehetőség, és mégis milyen kevés ember él vele!

Izajás próféta Isten irgalmát azzal érzékelteti, hogy az Úr *„utat készít a sivatagban."* (vö. Iz 40,3) A sivatag mellett lakó emberek tudják, hogy az út életet jelent. Ha nincs út, akkor az egyenlő a halállal. A sivatag homoktengerében sehol egy fa, sehol egy épület, csak homok körös-körül, amerre a szem ellát. A forró nap elviselhetetlenné válik. Nincs menekülés. A próféta ezzel a képpel érzékelteti a bűn állapotát. A gonoszlélek elzár minden kivezető utat. A lélek meg van kötözve. Ebben a reménytelen állapotban hangzik fel az Úr üzenete: „Én magam készítem számodra az utat. Szeretlek téged, hiszen én alkottalak, hogy lelked szépségével hirdesd dicsőségemet!" Erre a jóságra nem lehet máshogy válaszolni, mint könnyes hálával: „Uram, köszönöm, köszönöm, hogy megszabadítottál a lelki haláltól."

Ez a megszabadulás-élmény az Újszövetség tanúi közül talán Pál apostolnál figyelhető meg a legmélyebben. A damaszkuszi úton (ApCsel 26,13-18) *„napnál vakítóbb fényt látott"*, amelyből Jézus szólt hozzá. Ezután Ananiás imádkozott érte és betelt Szentlélekkel (ApCsel 9,18). Szent Pál újjászületett a Szentlélek által. Felismerte, hogy a Krisztusban való lelki gazdagság olyan mérhetetlenül nagy, hogy mellette az egész világ gazdagsága szemétnek mondható. Ez a megtapasztalás örömöt adott neki. Aki megtapasztalta ezt a Krisztusban való lélek-örömöt, az már nem fogja többé a bűn látszólagos örömét választani. Olyan lesz az számára, mint a pocsolya vize a tiszta forrásvíz mellett.

Az új élet, amit a Szentlélektől kap a megtérő, az Úrral való személyes kapcsolatban nyilvánul meg. A személyes kapcsolat három szóval jellemezhető: **látni**, **hallani**, **ismerni**. Az ember mindenben látni kezdi Istent. Életének minden eseménye Őt tükrözi vissza. Hallani fogja hangját, szerető figyelmeztetését. Nemcsak a Szentírás szavain keresztül, hanem lelke mélyén is. Mindemellett növekedni fog benne az ismeret. Az ismeret szó nemcsak azt jelenti, hogy megismerjük a másik személy gondolkodását, természetét, cselekvésmódját, hanem azt is jelenti, hogy egységre lépünk vele. A Biblia „ismeret" fogalma legtöbb esetben ezt jelenti: azonosulni, eggyé válni, megtapasztalni, átélni a másik személyt. A Szentlélek ezt adja meg nekünk, hogy bensőségesen megismerjük Istent. Ez az ismeret szükséges az élethez. Mintegy ebből fakad az élet. Aki igazán megismeri Istent, az nem tud elszakadni Tőle. Nem képes elhagyni Őt, még akkor sem, ha a legnagyobb üldözések érik is miatta. Mert ha elhagyná, úgy érzi, mintha az életét hagyná el. Az evangelizációnak erre kell irányulnia. Nemcsak hit-ismereteket közölni, hanem Isten életét, a Vele való egységet kell átadni a Szentlélek által. Aki ebben nem részesül, az könnyen abba tudja hagyni a hit gyakorlását. Fájdalom, hogy papok között is van, aki elhagyja hivatását a „világ kedvéért".

Akik képesek elhagyni az Urat, valójában soha nem ismerték meg Őt. Mert lehet-e elhagyni a mindent a semmiért, a lelki gazdagságot a bűn nyomorúságáért?

Nagyböjt és húsvét erre az életre akarja felhívni a figyelmünket. Megtérni és élni! Megtérni a bűnből és Krisztus föltámadt életét élni! Elhagyni a sötétséget és belépni Krisztus világosságába! Ehhez kívánom mindenkinek az Úr kegyelmét az idei nagyböjtben.

Katona István
főszerkesztő

Az emberek Jézushoz vezetésének módszere

III/2. rész

4. A SZABADÍTÁS

Ezzel az újjászületéssel kapcsolatban, sok gondoskodásra lesz szükség a felszabadulást, gyógyulást és bűnbocsánatot illetően. Mert ki kell szabadulnia az újjászületettből az ő legbenső, „felülről való" lényének.

Amikor Jézus Lázárt visszahozta az életbe, ezt valami megelőzi és követi (Jn 11,38-44):

- Először: *„Vegyétek el a követ a sírjától."*
- Aztán Jézus maga szól (az előző utasítást másokra bízta): *„Lázár, jöjj elő!"*
- Végül: a kioldást megint másoknak kell megtenni.

Lehet, hogy előbb valakinél barikádokat kell lebontani, melyek az újjászületés útjában állnak. Csak az Úr ismeri ezeket. Óvakodj emberi előítéleteidtől! Jézusnak magának kell útbaigazítást adnia: „Hengerítsd el ezt meg ezt a követ!"

Lehet, hogy először valaki teljes odaadásra jut, aztán mutat rá az Úr: „Oldd ki most ebből vagy abból a kötelékből!" Bárhogy legyen is, ha ezen a területen külön hivatásod van, vagy hitted, hogy ilyet kaptál, hagyd magad vezetni az Úrtól, hogy világosságot kapj, milyen tekintetben van szükség szabadulásra, mikor, milyen sorrendben. Ő adhat csak neked bölcsességet, tudást, vagy akár prófétai szót, vagy képet.

- Szabadulás lehet inkább **külső** területen, testi, anyagi, pl. gyógyulás testi betegségből, oldódás vagyonhoz, pénzhez kötődéstől, a földi rabszolgaságtól, stb.
- **Bensőleg**, pszichikailag szükséges gyakran a legnagyobb mértékű szabadítás: gyógyulás emlékektől, érzelmi élet terén, félelem, aggodalom számos formájától, emberektől, körülményektől, jövőtől, magánytól, benső kötöttségektől valamihez, stb.
- Még mélyebben, **lelki, szellemi szinten**: bűntől, főleg a ki nem mondottaktól, név szerint a haragtartástól, bűntudattól, démoni hatalmaktól, az okkultizmus kötöttségeitől, stb. (Itt csak hiányos felsorolást adok, hogy valamennyire tájékoztassalak. A teljes szabaduláshoz és gyógyuláshoz lényeges a megbocsátás elnyerése és adása. És tanítsd meg, hogy akivel így vagy, ne gondoljon mindig arra, ami már elmúlt.)

Lásd a Jakab 5,13-at és a következő verseket. Szenvedés: 13 a pszichés, 14 a betegség, 15 a bűnök miatti, lelki, szellemi. Mindez hosszabb időn át tarthat, légy türelmes! Ez a terület – a szabadítás – volt Jézus első feladata a Földön. Neve: „Jeshua" azt jelenti: „Isten megszabadít". Megmosta a tanítványai lábát a mosdótálban. És ugyanerre a szolgálatra küldte őket, talán téged is, hogy Jézus keze légy a lelki lábmosáshoz.

Megbízatása így hangzik: *„Hirdessétek az öröm üzenetét: Isten országa közel jött, gyógyítsátok meg a betegeket, űzzétek ki a gonosz lelkeket."* (Mt 10,7-8)

5. KERESZTSÉG A SZENTLÉLEKBEN

Most azonban fenyeget egy veszély, mert a szabadítást és gyógyítást csinálhatod egy életen át, vég nélkül. És sokan nem is viszik többre. Némelyik közösség sem, mert megmaradnak a fogyasztásnál, és folyton a biztos otthon meghittségét keresik.

Mihelyt valamelyest is alkalom adódik, megbízatást kell adnod a testvéreknek és küldeni őket, hogy továbbadják az Evangéliumot. Mert az ember nem maradhat önmagára irányultan. Ez az egoizmus rafinált formája lehet, ha az ember lelkileg maga körül kering.

- Állítsd az illetőt a saját lábára és
- tanítsd meg, hogyan kell továbbadni, amit kapott.

Ahhoz, hogy valakit használhasson az Úr, nem kell, hogy hibátlan legyen, mert nem a saját, tökéletessé lett jellemét kell továbbadnia, hanem a **Jézushoz fűződő kapcsolatot**, a bensőséges érintkezést Vele.

Segítsd ezért lelki gyermekedet, hogy lehetőleg mielőbb **elfogadja önmagát** minden tökéletlenséggel együtt. És azt, amit már szeretetben, szabadságban, gazdagságban kapott, elkezdheti továbbsugározni. Ez egyenesen feltétele további növekedésének!

Itt ezért új megtérésnek kell következnie, hogy az ember bevetésre kész legyen Isten országáért, mások javára.

Gondolj csak a szamáriai asszonyra, aki nyomban az egész kis várost Jézushoz vitte tanúságtételével, bár

maga egyáltalán nem volt még tökéletes. Ma is ilyen emberekre, eleven tanúkra van szükség. Ez azt jelenti, hogy akiket az ember segít, azokat lehetőleg mielőbb papi emberekké tegye. Ezt legkevésbé sem tanulhatjuk a farizeusoktól, akik Jézus szerint tanítványaikat kétszer olyan rosszá tették, mint amilyenek maguk voltak (Mt 23,15).

Micsoda példa számunkra! Idő kell ennek az érzületnek az átadására, ti. hogy a magunk üdvösségére való odafigyelést felváltsa a mások üdvösségére való odafigyelés. És amit a bevezetőben írtam az Úrral egyesült saját élet továbbadásáról, ez érvényes arra is, aki vezetésedre bízta magát.

És ha valaki eléggé érett, azt előkészítheted a Szentlélekben való keresztségre. Ez sok hűséges kereszténynél ismeretlen fogalom. Az Evangéliumok csak egyszer hozzák Keresztelő Jánostól e szavakat: *„Íme, az Isten Báránya, aki elveszi a világ bűneit"* (Jn 1,29).

Máskor ezeket a szavakat: *„Ez az, aki Szentlélekkel (és tűzzel) keresztel."* (Jn 1,33)

Sokan újjászületésük pillanatát úgy tekintik, mintha megkeresztelkedtek volna a Szentlélekben. Valóban az újjászületés is a Szentlélek műve, hiszen Jézus azt mondja Nikodémusnak: *„Ha valaki nem születik újjá vízből és Szentlélekből, nem juthat be Isten Országába."* (Jn 3,3)

És az újjászületésnek ez a pillanata mély megújulás tapasztalása. De ezután a pillanat után még a lelki formálódás, sok dologtól való szabadulás, a Jézushoz való egyre bensőségesebb kapcsolat szükséges, mint ahogyan a tanítványoknak is három év kellett ahhoz, hogy egy újabb súlyos krízis után megjelenjen bennük az az egyetlen vágy, hogy egész valójukkal az Isten országának tanúivá váljanak. Erre kapták Pünkösdkor a Szentlélekben való keresztséget.

Mert a Lélek-keresztség nem saját lelki életünk elmélyítésére szolgál, hanem hogy az embereket föllelkesedett tanúkká tegye, és erre a lelkesültségre kell másokat is elvezetned (feltéve, hogy te magad már eljutottál erre.)

Mert a Szentlélekbe merülés azt jelenti, hogy ugyanazt a Lelket kapod, mint Jézus. Az Ő lelkületét, amint a Fil 2,5 leírja: *„Kiüresítette önmagát, szolga lett, engedelmes a halálig."*

Ez a Lélek gyümölcse, mely fontosabb, mint a Lélek kegyelmi adományai, és a gyümölcs mindig a kegyelmi ajándékok alapján nyugszik. Gyümölcseiről kell megismerned a fát. (Mt 7,15-23)

És a kegyelmi ajándék? Ezekről is szólnod kell majd, amint az 1Kor 12-ben találod. De ezeket maga a Szentlélek osztja az embereknek, amint maga akarja (1Kor 12,11). Tévesen teszik a hangsúlyt a kegyelmi ajándékokra egyesek. Oszlass el előbb a megtérőnél minden félreértést, gátlást és félelmet. Szabaddá kell tenni őt, nem pedig hajtani a megtérésben.

Végül még annyit: óvd az illetőt attól a felfogástól, hogy a Lélek-keresztség csaknem automatikusan ereszkedik valakire kézrátétellel, vagy valami kurzussal. Csakis maga Jézus keresztel tűzzel és Szentlélekkel! És Ő határozza meg, hogy mikor tart valaki bensőleg ott, hogy ez megtörténhet. Ám vezetéssel és imával elérheted, hogy létrejöjjenek a kedvező feltételek.

Ebben az időszakban megérlelődhet valaki arra, hogy egy közösségben vagy a csoportjában betöltse a helyét.

Kérdést vetek fel magamnak, hogy egyesek nem túl sietősen kapcsolódnak-e egy csoporthoz, mert mindahhoz, amit itt elmondtunk sok személyes vezetés és egyéni lelkipásztori gondoskodás kell.

Egy gyermeknek először is sok személyes törődés kell, mielőtt a társadalomban helyet foglalhat. Az, aki nem jut el idáig, a csoport részére inkább teher lesz, mint segítség. Mert egy közösség építése olyan feladat, amihez bizonyos érettség kell.

Valaki ezt mondta nekem egyszer: „A legtöbb tag úgy tekinti a közösséget, mint valami fejős tehenet." Gyakran azért lép be valaki egy Biblia-körbe vagy imacsoportba, hogy kapjon valamit. Ez még passzív, éretlen magatartás. Neveld az illetőt arra, hogy adni akarjon, építésére lenni a többieknek, inspirálni másokat. Ha egy épületben az oszlopok egymáshoz hajlanak, beszakad a ház. Minden oszlopnak tartó funkcióra kell vállalkoznia.

Minden újjászületett kereszténynek meg kell tanulnia, hogy Krisztusra támaszkodjék!

Minden újjászületett kereszténynek meg kell tanulnia, hogy ő Krisztusra, az egyetlen fundamentumra támaszkodjék, benne nyugodjék, és belőle merítse saját gazdagságát és tapasztalatát.

Mikor egy újoncot nyomban beterelünk egy csoportba, könnyen áthárítjuk a magunk személyes felelősségét. Ezért az újoncokat először személyesen kell kezelni és vezetni egy tagnak. Így ezúttal te is felelősséget hordozhatsz ezzel (bár itt kivételek is vannak, nem merev szabályok).

Így kell aztán egy csoportnak, egy közösségnek újra lelket adó maggá válnia környezete számára: Krisztus

újra emberré lett testének a világ számára korunkban, hétszeresen sugárzó mécsnek.

6. ISTEN IGÉJÉNEK TÁPLÁLÉKÁN NÖVEKEDNI

„Tejet adtam nektek" – mondja Pál (1Kor 3,2). *„És bár az időt tekintve tanítónak kellene lennetek, ti még szilárd ételt helyett tejre szorultok."* (Zsid 5,12-14)

Így kell valakit, akit kísérsz, felnőtté nevelned. Nevelni annyi, mint magadat feleslegessé tenni. Ezért az illetőt segítened kell, hogy az Úrtól önállóan kapjon táplálékot és vezetést.

Első a feltétlen engedelmesség Isten szavának! Így érzékennyé válsz a Lélek belső hangjára.

Táplálék

A lekvár jó lehet arra hogy a gyerekek egyenek, de a lényeg a kenyér. Így sok jó lelki könyv van, amivel valakit evésre vezethetsz, de végül is csak egy könyv miatt van az egész: a Könyvek Könyvéért.

A jó olvasmányokkal való nekifutás segítséget nyújthat, de vezesd mielőbb az embereket szilárd táplálékhoz: Isten szavához.

Te magad elszakadtál már a könyvektől? Nem elméletekre van szüksége a másiknak Isten Igéjéről, hanem magára Isten Igéjére, amint Pál mondja: *„Magától az Úrtól vettem."*

És ha Isten Igéje ezen kívül még testté is lett benned, magadban, ez hitelt érdemlő tanúság, mert a másik megérzi, hogy az életeddel állsz a szavaid mögötte. Vannak Biblia-kurzusok, amik segíthetnek, de ne felejtsd, hogy nem a tudásról van itt szó, hanem az evésről, nem a Szentírás felőli ismeretről, hanem a cselekvésről.

Legyen bátorságod, hogy korlátozd a könyveket és kurzusokat, hogy jusson hely magának az Úrnak. Ekkor tudsz mást is tanítani.

Istengyermeki élete számára az embernek nem annyira fejét megtöltő ismeretekre van szüksége, mint inkább szívbeli táplálékra, mert a tudás felfújttá tesz, de a szeretet épít (1Kor 8,1).

Tanítsd meg a másikat, hogy felfedezze az írott szavak mögött magát Jézust, az élő Igét. Aztán vezesd rá, hogy kivitelezze Isten Igéjét, mert Isten szavának újra kell testesülnie a világ számára bennünk. Benned és abban a másikban. Jézus szerint ebben áll a különbség a tanítvány és nem tanítvány között. *„Aki hallja szavamat és megteszi, az sziklára építi házát. És aki csak hallja (tanulmányozza, helyesli), de nem teszi, laza homokra épít."* (Mt 7,24-27)

Az Evangéliumot a gyakorlatban kell kipróbálni. Meg kell tanítanod a másik embert, hogy példádra próbát tegyen. Mert a világnak nem a prédikációkra van szüksége, hanem látni akarja, hogyan élik azt eléje, hogyan lesz életükben az ember előtt leheletlen Isten előtt lehetségessé.

Hogy hozod ezt közel a másikhoz? Csakis úgy, hogy vele együtt csinálod. Megvallom neked, hogy életem különböző lépései úgy indultak, hogy másokat kísérve az Úr ezt mondta nekem: „Előbb tedd meg ezt magad!" Sosem hallottál még ilyen szót? S ha igen, mit tettél ilyenkor?

Vezetés

Miközben másvalakinek segítesz Isten táplálékát magához venni, és áttenni azt cselekedetbe, abban is segíted őt nyomban, hogy szíve mélyén felfogja az Úr mélyebb vezetését és belső szólását a szívben. Mert akár csökkentheted is a Szentírás igénybevételét, hogy megtanuld meghallani Istennek egyenesen a te személyedhez szóló szavát. *„Kutatjátok az írásokat és azt hiszitek, hogy ezekben van az örök élet. Pedig az Írások rólam tanúskodnak, és mégsem akartok hozzám jönni, hogy életetek legyen."* (Jn 5,39-40)

És előbb Jézus ezt mondta: *„Ha valaki szeret engem, megtartja szavam."* (Jn 14,23) És: *„Barátaimnak mondalak titeket, ha megteszitek, amit parancsolok nektek."*

És Jézusnak ez a szava ott áll az Evangéliumban!

Ezután ismét ezt mondta Jézus: *„Még sok mondanivalóm volna számotokra, de ezeket most még nem bírjátok elviselni. Hanem majd a Szentlélek megmutatja nektek a további utat, mely a teljes igazságra vezet."* (Jn 16,12-14)

Alapvető a feltétlen engedelmesség Isten szavának. Akkor magadtól érzékennyé válsz a Lélek belső hangjára a szívedben. Semmit sem lehet kihagyni. Add át ezt a személyes tapasztalatodat a másiknak. Mert ez olyan finom tapintatot és megkülönböztető képességet kíván, amit te személyes együttjárásban adhatsz át.

Egy baba nem könyvekből tanulja édesanyja szavának megértését. Így te is magad mellé vehetsz valakit, hogy az Úrnál asztalhoz üljön, és lakomán vegyen részt Vele, és egyen a Kenyérből, ami nem más, mint *„minden szó, amely az Úr ajkáról származik"* (Mt 4,4).

F. Horsthuis

— FOLYTATJUK! —

Isten gyógyító kegyelmét kérő szentmisék

Minden istentisztelet áldani, gyógyítani, kiengesztelni akar. Ilyen értelemben az áldó és gyógyító istentisztelet fogalma tulajdonképpen felesleges. Mégis nagyon tanácsos rendszeresen felkínálni ilyen különleges ünnepet, hogy eleget téve Jézus megbízatásának, kezünket az emberekre tegyük, szent olajjal megkenjük őket, és az Ő nevében gyógyítsunk.

Minden szentmisében gyógyulásért könyörgünk: »...csak egy szót szólj, és meggyógyul az én lelkem«; a Miatyánkban ezzel a feltétellel kérjük bűneink bocsánatát: »miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek«, és végül a béke jelével köszöntjük egymást. És mégis, templomainkban oly kevés történik. Azt hiszem, a hit és a szeretet hiányzik. És akkor vannak úgynevezett kiengesztelődési és gyógyító istentiszteletek – Heribert Mühlen elnevezésével élve a »megtérési liturgia«. Mindenki arra összpontosítja a figyelmét, hogy Istent dicsőítve, a többiekkel közösségben az Úr elé tárja élete kiengeszteletlen, beteg részeit, és hívő várakozással várja az Ő működését. Aki azonban azt feltételezi Istenről, hogy Isten cserben hagyja, és bizonyos bűnökért bünteti, korlátozza azt a képességét, hogy Teremtőjét dicsőítheti. Nem látványos jelenségekről, tömegszuggesztióról, téves és egyoldalú gyógyulási várakozás-keltésről van szó. Nagyon sok pap fél ezektől, nézetem szerint joggal. A karizmatikus elemek, mint például a nyelveken való imádkozás (glosszolalia), a Lélekben nyugvás, vagy a kitárt karokkal való imádkozás sem egyedül üdvözítő módszerek; inkább a Lélek művelte jelek ezek, amelyeknek mindegy, milyen »hatást aratnak«. Isten intenzív dicsőítéséről van szó, arról a dicsőítésről, amelyet sok keresztény soha nem gyakorol, valamint az önmagával, a többi emberrel és az Istennel való kiengesztelődésben történő belső gyógyulásról. Ha aztán Isten testi gyógyulást is ad, ami igen gyakran nem történik meg, akkor ez a gyógyult ember számára az ujjongás, annak számára pedig, aki nem gyógyult meg, a bánat oka lehet. A gyógyulást mindenképpen orvosi felülvizsgálatnak kell követnie. Egyszer egy püspök azt mondta nekem: »Ami engem illet, egyházmegyémben nem tudnék elképzelni rosszabb dolgot egy csodánál!« A csodával összefüggő vásári hangú sajtójelentésekre, a neurotikus és csodaváró keresztények hisztérikus reakcióira, valamint az ilyen esemény összes káros mellékhatására gondolt.

A megtéréseket és az egészséges istenkapcsolatot mindig üdvözöljük. Mit teszünk azonban ezért? Beszélni beszélünk eleget. Hiányoznak azonban a jelek. Ezeket Isten pontosan az ilyen liturgikus összejöveteleken adja. Pünkösd mindig és mindenhol megtörténhet, ahol keresztények egyetértésben összegyűlnek imádkozni, és Isten Lelkéért könyörögnek. Belső gyógyulást Isten mindig akar adni, testi felépülést azonban nem. Ez sokak számára kiábrándító, pedig csak arról van szó, hogy itt Isten szuverenitását látjuk, amelyet némelyek mágikus gyakorlatok segítségével próbálnak kijátszani.

Amikor egy kiengesztelődési szentmise alkalmával kézrátétellel imádkoztam egy fiatal nőért, összeesett volna, ha meg nem tartom. Féltem az összeeső imádkozók láncreakciójától, ezért nyomatékosan felszólítottam, hogy őrizze meg önuralmát. Ez meg is történt. Mivel nem tudom helyesen megítélni a »Lélekben nyugvást«, és tartok az elhajlásoktól, helyesnek láttam leállítani. Másnak lehet erről más véleménye. Azonban az effajta »földre terítő« találkozást Istennel minden bizonnyal nem kellene túlhangsúlyozni.

Freisingi továbbképző- és lelkigyakorlatos házunkban szemináriumokat is kínálunk a kiengesztelődés témájából. A helyek mindig gyorsan betelnek, és újra meg újra láthatjuk, mennyire vágyakoznak az emberek belső gyógyulás után. A szemináriumok értelemszerűen hálaadó szentmisével fejeződnek be, ahol a betegek kenetét és a kézrátételes egyéni imát kínáljuk fel, amit majdnem minden résztvevő hálával szokott fogadni. Közvetlenül a betegeknek a szent kenettel való megkenése után ismételten tapasztalunk testi és lelki gyógyulásokat. Itt egy óriási lelkipásztori-lelkigondozói terület nyílik meg, amit sok pap sajnos még alig méltat figyelemre. Természetesen nem lehet csupán felkínálni az áldásokat; a továbbiakban is gondját kell viselni az újonnan megtértnek, a keresőt pedig lelkileg kísérni kell. Ezeket a feladatokat rátermett férfiaknak és nőknek kell vállalniuk.

Jörg Müller

Jézus és a szenvedő, gyarló ember keresztútja

„Főpapunk ugyanis nem olyan, hogy ne tudna együttérezni gyöngeségeinkkel, hanem olyan, aki hozzánk hasonlóan mindenben kísértést szenvedett, a bűntől azonban mentes maradt." (Zsid 4,15)

„Mert érdemet szerez, aki Istenre való tekintettel türelmesen elviseli a fájdalmat, még ha igazságtalanul szenvedi is el. Mert milyen dicsőség az, ha mint bűnösök, eltűritek az arculütést? Ha ellenben jót tesztek, és mégis türelmesen szenvedtek, az kedves Isten előtt. Mert erre vagytok hivatva, hiszen Krisztus is értünk szenvedett, példát adva nektek, hogy kövessétek nyomdokait." (1Pt 2,20-21)

†

Első állomás

JÉZUST HALÁLRA ÍTÉLIK

Elítéltek Téged, az ártatlant. Igazságtalanul, koholt vádakkal, hamis tanúvallomások alapján szavaidat kiforgatva. Mélyen megaláztak és kigúnyoltak. Bár vétket nem találtak Benned, ki hatalomféltésből, ki bosszúvágyból, ki gyávaságból, ki irigységből kiáltotta: „Feszítsd meg őt!"

Úr Jézus, adj erőt azoknak, akiket – bár nem olyan ártatlanul, mint Téged –, de vérlázítóan igazságtalanul ítéltek el. És bocsáss meg nekünk, akik embertársunkat – aki akár Te is lehettél volna – a látszat, vagy mendemondák alapján, az ő elfogulatlan meghallgatása nélkül, vélt erkölcsi fölényünk tudatában hányszor, de hányszor igazságtalanul ítéltük el!

†

Második állomás

JÉZUS VÁLLÁRA VESZI A KERESZTET

Úr Jézus, aki előző este értünk és helyettünk vérrel verítékezve fogadtad el lélekben a kínszenvedést az Atya akaratából, most a kereszt valóságos súlyával találkozol. Tudod, hogy az Atya nem szenvedésedben, hanem engedelmességedben gyönyörködik, amit semmi mással nem tudtál inkább igazolni, mint ekkora testi-lelki kín zokszó nélküli vállalásával.

Segíts nekünk, hogy hinni tudjunk az Atya szeretetében és jóságában akkor is, amikor engedi, hogy szenvedjünk, és bocsásd meg minden vétkünket, mert azok a forrásai minden minket vagy embertársainkat sújtó szenvedésnek.

†

Harmadik állomás

JÉZUS ELŐSZÖR ESIK EL A KERESZTTEL

Amikor az ember először bukik el, nemcsak összezúzódott tagjai fájnak, de meg kell tapasztalnia azt is, hogy övele, aki eddig erősnek, bátornak és ügyesnek hitte magát, ez a szégyen is megtörténhet.

Hogyan fordulhatott elő, hogy megbotlott egy észrevétlen kis akadályban, hogy csak egy pillanatra megszédült, vagy egy kis lökéstől máris elvesztette az egyensúlyát?

Úr Jézus, segíts, hogy első bukásunk kínos élménye ne ejtsen kétségbe, nehogy azt gondoljuk, akár anyagilag, akár fizikailag, akár erkölcsileg többé már nem állhatunk talpra, ne higgyük, hogy már nincs tovább.

†

Negyedik állomás

JÉZUS ÉDESANYJÁVAL TALÁLKOZIK

Úr Jézus, az Atya elfogadta édesanyádnak, Máriának vértelen vértanúságát, mert vértanú ő, aki lelkében minden kínodat átélte veled. Mikor úgy érezted, hogy még Isten is elhagyott, ő mindvégig melletted lehetett együtt szenvedő szeretetével.

Úr Jézus, engedd, hogy legnehezebb óráinkban mellettünk is legyen valaki, aki mint édesanyánk, úgy szeret minket, aki vigasztal, erősít, támogat, aki mindent megad, amit csak ember megadhat.

És adj nekünk is – férfinak, nőnek – ilyen szerető Szűzanya-szívet, ha valakinek mellettünk szüksége van rá.

†

Ötödik állomás

CIRENEI SIMON SEGÍT JÉZUSNAK VINNI A KERESZTET

Csurom véresen is oly sápadt vagy már. „Jaj, csak meg ne haljon, mielőtt megöljük!" A rómainak joga van kényszeríteni bárkit, hogy ezer lépésre vigyen egy terhet. „Jöjj csak ide te, te ott!" – szóltak Simonnak, és neki jönnie kellett. Kényszerből lett társad a keresztbordozásban, de amíg él, ezt el nem felejti.

Úr Jézus, ez a normális, hogy a szenvedést nem önmagáért, csak Érted szeretjük, hogy Veled osztozhatunk, hogy szenvedéseidet „kiegészíthetjük", hordozhatjuk Veled. És Te elfogadod még úgy is, ha ilyen kényszeredett. Mennél nagyobbnak érezzük terhünket, ez a gondolat legyen számunkra annál vigasztalóbb. Mert a mi keresztünk a Tiedhez mérve bizony sokkal könnyebb.

†

Hatodik állomás

VERONIKA LETÖRLI JÉZUS ARCÁT

Leveszi kendőjét a fejéről ez a drága jó asszony, és odanyújtja Neked. Megszólják érte? „Egy rendes asszony nem jár fedetlen fejjel..." Úgy megesett Rajtad a szíve, mindegy neki, mit mondanak mások. Egyedül Te vagy a fontos, hogy az arcodat borító vért, verítéket és sarat letörölhesd.

Úr Jézus, adj nekünk leleményességet és bátorságot, hogy mi is szívünkre hallgassunk ilyenkor, ne arra, mit gondolnak rólunk, és segítsünk, ahogy csak tudunk. Ha pedig mi vagyunk bajban, ébressz résztvevő szeretetet abban, aki által Te segítesz minket.

†

Hetedik állomás

JÉZUS MÁSODSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

Ismét elestél. Nem, mert akartad, de a terhed súlya alatt. „Egy ember nem kap többet, mint amit elbír" – mondják -, de ki kell, hogy bírja még a bukás gyalázatát is. És jönnek a korbácsütések: Talpra! Tovább! - Föl **kell** kelni.

Úr Jézus, hányszor vagyunk mi is értetlen, szívtelen hajcsárok másokkal szemben! Nem látunk meg Téged az elesettben, bántjuk, lenézzük, gúnyoljuk, belerúgunk... Bűneinkből pedig nem tanulunk, gyenge akaratunkkal újra, meg újra elbukunk ugyanabban. Segíts, hogy ezentúl ne így legyen!

†

Nyolcadik állomás

JÉZUS SZÓL A SÍRÓ ASSZONYOKHOZ

Ártatlanul szenvedni rettenetes, de még sokkal-sokkal szörnyűbb a bűn. Erre tanítod a síró asszonyokat.

Taníts meg, Úr Jézus, hogy ne elégedjünk meg azzal, hogy szánakozunk az ártatlanul szenvedőkön, de tegyünk is valamit az igazságtalanságok ellen. Hogy ismerjük fel ne csak a mások bűneit, de a mi – legszívesebben még magunk előtt is eltitkolni kívánt – bűneinket is, és azt, hogy másokban hogy folytatódnak... hogy micsoda rombolást visznek végbe!

Amikor látjuk kínszenvedésed, lássuk meg és sirassuk meg bűneinket – és a Te kedvedért akarjunk mielőbb megszabadulni tőlük!

†

Kilencedik állomás

JÉZUS HARMADSZOR ESIK EL A KERESZTTEL

Elsötétedett előtted a világ, és újra összerogytál. Bármennyire akartad tartani magad és vinni kereszted, a test már nem engedelmeskedett, hisz minden tartalékát felemésztette. A katonáknak úgy kell felrángatniuk Téged... Fájnak testednek a korbácsütések, de lelkednek talán még inkább fájnak a szitokszavak. Te mégis arra kéred az Atyát, bocsássa meg.

Úr Jézus, ha előttünk minden elsötétül, és a porba ájulva tehetetlenül fekszünk, kínjaidra kérünk, melyeket akkor átéltél, ne hagyj el elesettségünkben, hogy ne tetézzük a bűnünket azzal, hogy szitkozódunk, ha-

nem isteni lelkierővel segíts folytatni, ami emberileg lehetetlen – még kínzóinknak is mindent megbocsátva.

†

Tizedik állomás

JÉZUST MEGFOSZTJÁK RUHÁITÓL

A koldusoknál szegényebb lettél – mert azoknak joguk van rongyaikba takarni a testüket –, amikor letépték Rólad véres ruhádat. Gyönyörű emberi tested embertelenné csúfító felszakadt sebeiddel kiszolgáltatva a bámész tömegnek, mocskolódó megjegyzéseiknek, Úr Jézus, lelked is micsoda kínokat állhatott ki!

Milyen torz a mi lelkületünk, hogy azzal dicsekszünk, amit rejtenünk kéne, a belénk teremtett Istenképmást pedig másban sem látjuk meg, magunkban pedig bűnökkel elcsúfítva nem engedjük másokra ragyogni. Bocsáss meg nekünk, és irgalmas szeretetedbe burkolj be minket!

†

Tizenegyedik állomás

JÉZUST A KERESZTRE SZEGEZIK

Bűneink, az először olyan csábítóan szépnek és jónak tűnők, de minket oly könnyen tőrbe csalók és megkötözők, lám ezt a gyalázatot művelik Veled! Ó, miért is nem fogjuk fel igazán, mily ördögi hazugság az, hogy lehet boldogító mást akarni, mint Te, hogy könnyebb és célravezetőbb, ha letérünk a Te keskeny, tiszta, biztonságos utadról!

Úr Jézus, Te értünk és helyettünk vállaltad a szégyen fájára szegezettséget. Megrendülten bánjuk minden bűnünket, és őszintén valljuk, hogy szeretünk Téged. Többé nem akarunk megbántani, és nem akarunk rosszat sem magunknak, sem másnak. Értünk ontott Szent Véred mossa le bűneinket és a gonosz hatalmából, bűnös megkötözöttségeinktől szabadítson meg minket!

†

Tizenkettedik állomás

JÉZUS MEGHAL A KERESZTEN

Halandó emberi testet öltöttél, halhatatlan Isten, hogy mindenben hasonló légy mihozzánk a bűnt kivéve, de szeretetből bűnné lettél, hogy értünk kínhalált szenvedve minket megszabadíts. Ekkora szörnyűséget és ekkora irgalmat még senki sem látott. Erre emberi erővel senki, de senki nem lenne képes. Vértanúid a Te erőddel mégis követtek még a kínhalálba is.

Bárcsak mi is választanánk inkább a halált, mint hogy bármilyen bűnnel megbántsunk Téged! Haljunk meg inkább a bűnnek. Ez nekünk lehetetlen, mert olyan gyarlók vagyunk, de legalább akarjuk, akarjuk teljes erőnkből, irántad való igaz szeretetből. Kegyelmedben és irgalmadban bízva találjuk meg és irtsuk ki meg-megújuló bűneink gyökerét is.

†

Tizenharmadik állomás

JÉZUS TESTÉT LEVESZIK A KERESZTRŐL

Megrendült a föld, elsötétült a nap, majd néma csend lett. A legnagyobb ünnep előtti nap ez, nem maradhat test a kereszten. Minden házban leölték már a bárányt, elkészítették, és ha feljön az első csillag, a lakomával azt ünneplik, hogy az Úr az ő népét megszabadította. A Veled megfeszített latrok lábait összetörik, hogy meghaljanak, de Te már meghaltál. Mégis átszúrják Szent Szívedet.

Úr Jézus, Te annyi gyalázatot szenvedtél ellenségeidtől. Holttestedet, miután levették a keresztről, Anyád ölébe teszik, és legalább azok megadják neki a tiszteletet, akik szeretnek Téged. Fájdalmas Anya, Szűz Mária, hősies szereteted, lelkierőd legyen példája mindazoknak, akik szeretteiket siratják.

†

Tizennegyedik állomás

JÉZUST SÍRBA TESZIK

Úr Jézus, amikor megszülettél, olyan jászolba tettek, amely gyermeket még nem ringatott, mikor meghaltál, tiszta, új sírboltba temettek, melyben még senki sem nyugodott. Nem sejtette az, aki azt neked adta, hogy ott majd az élet diadalmaskodik, nem a halandó, a földi, hanem az örök, a megdicsőült élet, melyre minket is szántál.

Lepecsételt kővel zárják le a sírod, és katonák őrzik. De Te, ha akarsz, sziklán, fegyveres őrségen, zárt ajtón is átjutsz. Csak az előtted bezárult emberi lélekbe nem akarsz belépni.

Kérünk, add kegyelmed, hogy mindannyiunk lelke megnyíljon előtted, hogy oda betérhess, és ott méltó, tiszta nyughelyet lelve megpihenhess, és majd minket is új, boldog, örök életre támassz. Ámen.

Ács Magdolna

MEGTÉRÉS

Az Istenhez való megtérés rögtön két tévhitet rombolt le bennem. Az első a hamis biztonságérzet volt. Úgy gondoltam, egész jó ember vagyok a többiekhez képest. Szinte leforrázott, hogy mindezek ellenére simán elkárhoztam volna; sőt jó néhány halállal járó, Isten szövetségét megszegő dolgot is cselekedtem. Mindez kihúzta lábam alól a talajt, jó időbe telt, mire feldolgoztam. A második egy jobb hír volt. Azt hittem, hogy az égadta világon mindennek ki vagyok szolgáltatva, bármi megtörténhet velem bármikor, a véletlen és a szerencse fia vagyok. Jézus szavaiból felfogtam, hogy ez nem így van, Isten még a „hajszálaimat" is számon tartja.

Elérkezett hát a Levelek tanulmányozásának az ideje. Újból és újból áttanulmányoztam, és rá kellett jönnöm, hogy a hit befogadása után nem ülhetek tétlenül a babérjaimon. Sok munka vár rám: **Jézus tanításainak át kell formálnia az életemet, a gondolkodásomat, az elképzeléseimet**. A dolgok nem úgy állnak, ahogy gondoltam – sőt, minden másképp van. Gondolkodásom átalakítása nélkül Istenhez térésem megakad, tán el is hal, cselekedetek nélkül maradva.

Elképedve jöttem rá, hogy úgy mentem férjhez, hogy ez az ember szeressen, ő legyen életem társa. De Isten nem így akarja. Keresztényként gondolkodva ugyanez egészen másképp hangzik: ez a férfi az, akit boldoggá szeretnék tenni! Ő lesz életem társa, akit legjobb tudásom szerint támogatok. A kettő messze nem ugyanaz! Nehéz meglátás volt, de nagy kegyelmet kaptam Istentől, készséges lelkületet. Ha a Szentlélek megláttatott velem valamit, az bármennyire is fájdalmas volt, az engedelmesség felé hajlottam! Ha valamit megláttam, nem volt visszaút. Nehéz volt mindez, mert engedelmeskedni sosem könnyű, mert a test nem veti alá magát Isten törvényének (Róm 8,5-8). De megéri. Akikkel elindultam, szinte senki nem tartott velem, legtöbbjük képtelen volt Istennek igent mondani. Vagy nem láttak, vagy nem tudtak engedni! Nagyon nehéz a testet betörni, de Isten képes rá! Leginkább akarásunkra vár, anélkül nem cselekszik semmit. A kezdetektől szabadon hagyta akaratunkat. Mindenkinek megmutatja a helyes utat, de ha nem akarunk azon járni, hagyja, hogy a régin haladjunk tovább, több szenvedés árán. De mindig van lehetőségünk változtatásra, mert a kaput Urunk sokáig nyitva tartja. Sőt, ha Felé indulunk, áldásra fordítja rossz döntéseink következményét is. Nem hagy minket megdermedni attól való félelmünkben, hogy mindent elrontottunk. Elénk siet, akárhányszor azt látja, hogy megalázva magunkat Hozzá térünk. Változtat tervén, netán vissza is vonja. Az Ószövetség sok története szól erről, mert okulásunkra írták meg. Isten ma is ugyanaz. Ez segít helyesen imádkozni. Milyen sokat köszönhetek ennek a felismerésnek!

Az Újszövetségből Jézus Hegyi beszéde (Mt 5., 6., 7.) hatott rám a legjobban. Olyan tanácsokat, mint amiket Ő adott, életemben nem hallottam! Úgy gondoltam, vagy őrültség, vagy használ, de én kipróbálom. Eldöntöttem, hogy **felteszem életemet a megvalósítására**. Kísérleti úton járva, a **szeretet hadseregéhez** akarok tartozni! Életre-halálra akarok szeretni, ez legyen fegyverem, erre teszem fel az életemet! És rögtön neki is láttam. Akkor már tíz éve veszekedtem a férjemmel és a gyermekeimmel, mindhiába! Semmi sem lett jobb tőle! Sőt, rosszabb már nem is lehetett volna! „Nincs vesztenivalóm!" – gondoltam. Eddig csak ilyen tanácsokat kaptam, hogy: „Ne hagyd magad! Csapj az asztalra! Ne szólj hozzá három napig! Nehogy azt higgye, azt tehet, amit akar..." Nekiláttam Jézus tanácsait megvalósítani a hétköznapokban. Amikor férjem durvább volt, akkor is igyekeztem jó maradni hozzá. Kávét főztem hát és felvittem neki. „Nekem is jól esne!" – gondoltam. Nem fogjátok elhinni, milyen szemekkel nézett rám. „Ezt nekem hoztad?" – kérdezte, s láttam, kényelmetlenül érzi magát: **a jósággal nem tud mit kezdeni...** Igaz, ezek után elkezdett gyanakodni, mit akarok ezzel elérni. Évekig figyelt, őszinte-e a jóakaratom? Igaza volt, kezdetben nem volt az. Ez idő alatt tisztult meg a szeretetem. Isten többször is rákérdezett cselekedeteim mozgatórúgóira. Magadért teszed, hogy megtérjen és könnyebb legyen neked, vagy érte? Az ilyen fájó kérdésekre aligha van könnyű válasz. Egy biztos: Isten jót akar nekünk, csak jót! Ő csak azt szeretné átalakítani bennünk, ami szégyent hoz ránk. Azt, amit rajtunk kívül tán mindenki tisztán lát, csak mi vagyunk vakok rá... Évekbe telt, míg a férjem valóban elhitte, hogy szeretni akarom csupán. De győztem. És a világ végéig: **mindig a szeretet fog győzni!**

Hadd mondjak el egy történetet. Hetvenéves, félig vak, menni alig tudó nagymamám egy napon majd két

órán keresztül várt minket a tűző napon, mivel a velencei ház egyetlen kulcsát nekünk adta, mondván, egy kicsit ő is átballag addig a szomszédba, amíg mi strandra megyünk a gyerekekkel. Lelkünkre kötötte, hogy időben induljunk haza. A strandoló tömeg és a gyerekek úgy lefoglalták a figyelmünket, hogy nem néztünk időben az órára, és jó egy órával később indultunk haza... Végigfolyt hátunkon a víz, amint megláttuk őt az utca közepén. Sűrű bocsánatkérések közepette közeledtünk felé, amint hallótávolságba értünk. Minden oka megvolt rá, hogy elevenen felfaljon! Egyetlen ellenérvünk sem volt, vártuk a szóáradatot. Ő meg csak nézett ránk csendesen. Nem értettem. „Mama, te tényleg nem haragszol ránk?" – kérdeztem hitetlenkedve. Válasza életem legnagyobb tanítása volt: „Nem, mert **én már csak szeretni akarlak!"** – mondta, és azzal elindult befelé a kapun. Könnyes szemmel borultam a nyakába, ekkora jóság láttán. Olyan nagy szíve volt, nem volt szüksége rá, hogy elégtételt vegyen rajtunk. Egész életemben hálás vagyok neki ezért. Akkor hittem el, hogy megvalósítható a Biblia egyik legnehezebb tanítása: a szeretet türelmes, jóságos, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat. Mindent elfedez, mindent hisz, mindent remél, mindent elvisel (vö. 1Kor 13). A szeretet nem fél, csak szeretni akar. Az én beteg, élettől megfáradt nagymamám megvalósította a Biblia egyik legelképesztőbb tanítását. Pedig sokszor egy egész élet kevés erre...

Jézus Hegyi beszédének gyakorlására persze rengeteg alkalmam nyílt. Az egyszerű hétköznapok maguktól hozzák a begyakorlás jobbnál jobb alkalmait. Alapból ott a család, ahol a legnehezebb szentnek lenni, ahol a legkisebb sértés is tőrdöfésként tud hatni és nincs ellene fegyver. A gyerekek a legőszintébbek, nincsenek tekintettel az emberre, minden rigolyájukat saját bőrünkön érezzük és ők is, viszont. Az ember nem tud állandóan kedves, jóindulatú, jókedvű lenni. Viszont a sűrű bocsánatkérések, és őszinte sajnálkozások nagy tárháza nyílik meg számára... Egy nap ellehetetlenült sorsom felett nyavalyogva Isten azt mondta: „Neked is szükséged van irgalmamra. Nincs olyan ember a földön, akinek ne volna." Még legkedvesebb háziállatunk is áldozatot kíván, és gondot okoz...

Másik nagy gyakorlópályám a szomszédunk. Szegény nagyon rigorózus nénike. Sokszor kiabál, mert magas a vérnyomása. Ő is irgalomra szorul. Egyszer a régi fakerítés lemeszelésekor fakadt ki. Férjem vörös volt a dühtől: „Beszélj te vele, mert én olyat találok neki mondani, hogy magam is megbánom!" – mondta. Kimentem hát, s rövid időn belül kiderült, hogy a temetőbe szánt krizantémnak a levele lett meszes. Nem szóltam többet, csak bocsánatot kértem. Erre meglepődött, bement a házba. Pár nappal később neki adtam helyette másikat. Kapcsolatunk az évek alatt megszelídült, a gyerekek megszerették, én meg nagymamámként tisztelem őt.

16 év alatt sok mindent láttam és tapasztaltam a keresztények között. Igen ritka a jóságos ember. Minél tökéletesebbek szeretnénk lenni, annál ridegebbek, kimértebbek, hűvösebbek és megközelíthetetlenebbek leszünk. Pedig egymás iránti szeretetre és emberségre lettünk meghívva! Jézust szerették az emberek! Szerették Őt hallgatni, szerettek a közelében lenni. Azt mondta, hogy az életre vivő utat kevesen fogják megtalálni (Mt 7,14). Igaza volt. Sokan tudják a Szavakat, de kevesen cselekszik azokat. A jó „tudása" még ugyanannak a fának, a Tudás fájának a gyümölcse... Az örök Élet fája: a szeretet, csak a szeretet... Nincs más út vissza a „Paradicsomba"! Ámen.

Andrea

Ima az öregek barátaiért

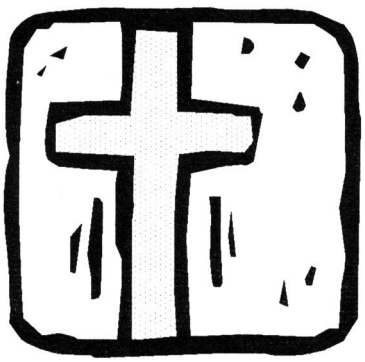
- Áldott, aki megértéssel kísér és fogja kezünket.
- Áldott, aki tudja, hogy hallásunk nehezen kapja el a szót.
- Áldott, aki nem csodálkozik, hogy sok mindent nem látunk, és lassan jár már nálunk az ész.
- Áldott, aki nem veszi észre, hogy ma megint kiömlött a kávé az asztalon.
- Áldott, aki mosolyogva áll meg, hogy elbeszélgessen velünk.
- Áldott, aki nem árulja el, hogy ma már kétszer hallotta tőlünk ezt a történetet.
- Áldott, aki fel tudja idéztetni velünk a tegnap emlékeit.
- Áldott, akitől megtudjuk, hogy nekünk is jut még tisztelet, szeretet, hogy nem vagyunk még egyedül.
- Áldott, aki segíti vinni öregségünk keresztjét, ami nekünk is oly nehéz.
- Áldott, aki szerető leleményességgel segíti ingadozó lépteinket a hazafelé vezető úton. Ámen.

Ester M. Walker

A kereszt a végtelenség titka

A kereszt elfogadása azt jelenti, engedjük, hogy szenvedésünket beborítsa Isten szeretete, meghalunk önmagunknak, és hagyjuk, hogy ez a szeretet éltessen minket. Hogyan tudnám ezt a képet kibontani, mit is jelent ez?

Isten a Szeretet. Ha egyetlen szóban akarjuk megragadni a lényegét, akkor ez az! Amikor számunkra megfogalmazza életünk lényegét, Ő maga nyilvánítja ki, hogy a legfőbb parancs a szeretet parancsa. Mi, emberek, ha Hozzá akarunk hasonlóvá válni, ha Hozzá akarunk eljutni utunk végén, csak akkor érhetünk célba, ha azt az utat járjuk, amelyen Ő fogalmazódik meg, Ő rajzolódik ki, amelyet Ő járt. Ez pedig a szeretet útja.

Ez a szeretet nem érzelem, nem érzelmünk egyik lehetséges formája. Nem pozitív indulat. Nem abba a sorba illeszkedik bele, hogy düh, irigység, gyűlölet, kedvesség, elfogadás, figyelem, szeretet, stb... Nem érzelmi állapotunk jellemzője. A szeretet a létezés alapja. A szeretet Isten jelenlétének kifejeződése. A szeretet Istent teszi láthatóvá. A rejtőzködő Isten, a láthatatlan Isten a szeretetben mutatja meg, tárja fel önmagát számunkra. Alakot ölt, tapinthatóvá, érzékelhetővé válik. Látásunk nem elég fejlett, hogy teljességében meglássuk Őt. Tükör által homályosan látjuk, de a szeretet az, amely ezt a homályos látást egyáltalán lehetővé teszi.

Emléke, lenyomata ez a látás annak a tökéletes, teljes megtapasztalásnak, amelyben részesített bennünket, embereket, amikor ez a szeretet emberi alakot öltött.

A végtelen szeretet az egész univerzumot kitölti. A végtelen maga a Szeretet. Isten maga. Értünk, emberekért megtette azt, hogy ezt a Szeretetet belehelyezte egy érzékeink számára megtapasztalható formába, testet öltött, és közöttünk járva körbehordozta közöttünk ezt a Szeretetet, hogy lássuk, megismerjük, megtapasztaljuk, megértsük, elfogadjuk és befogadjuk.

Mint ahogyan most is, ünnepi alkalmakkor az Oltáriszentségben közénk jön, papjai végigmennek Vele a sorok között, és felmutatják, hogy aztán odamehessünk Hozzá és befogadhassuk Őt. Így járt közöttünk valaha a saját lábain, mintegy Isten emberi alakot öltött tabernákulumaként.

Amikor megtestesült, nem kikanyarított egy véges, emberi testnyi térfogatú szeretetet a végtelenből, hanem a teljességet, a végtelent koncentrálta önmagában. A végtelen nem osztható, nem darabolható. A mi látásunk és megértésünk a véges. Mi csak annyit látunk, amennyit emberi mivoltunk lehetővé tesz meglátni. Ezért, amikor Isten úgy döntött, hogy meg akarja mutatni önmagát, választott egy lehetséges módot, hogy ezt megtegye. Ez végtelen sok módon történhetett volna, Ő azonban ezt az utat választotta, és én hálás vagyok ezért. Tudom, hogy sokféleképpen történhetett volna, de így történt, és az én feladatom az, hogy ennek az üzenetét megértsem, elfogadjam és megvalósítsam az életemben.

Csodálatosnak találom, hogy felvállalta azt, hogy külsőleg, testében olyan legyen, mint mi. Csodálatos és megrendítő, hogy felvállalta azt, hogy végig él egy életet, annak minden szenvedésével, örömével. Még akkor is, ha tudjuk, nem egészen azt az életet élte, mint mi, hiszen Ő birtokában volt a teljes ismeretnek. Mondhatnám azt is, hogy „nem volt vesztenivalója", mert tudta, honnan jött és hová megy. Nem dönthet Isten másként a Mennyben, mint a Földön, Isten nem más a Mennyben, mint a Földön. Ezt a mozzanatot kell nagyon mélyen megértenem és átgondolnom, mit is jelent ez a saját életemre nézve?

Mi is megkapjuk ezt az ismeretet a hitben. Ennek birtokában pedig nem ugyanabban a bizonyosságban kell-e járni utunkat, mint ahogyan ezt Jézus Krisztus tette? Nem ugyanúgy kellene-e élnünk nekünk is, akik megláthattuk, megismerhettük Őt a hitben?

Nekünk, akik kegyelmeiben, kegyelmeivel és kegyelmei által élünk, más szóval szeretetében, szeretetével és szeretete által. Azaz a kegyelem nem más, mint Isten lényegének, azaz a Szeretetnek általunk emészthető, feldolgozható formája. Ugyanannak a megtestesülésnek egy másik változata. Vagyis, ha az előbb azt mondtam, hogy szeretetének, önmaga kinyilvánításának bármilyen formáját, módját választhatta

volna, de Ő a megtestesülés ismert formáját választotta, akkor ennek a gondolatnak továbbviteleként nem mondhatom azt, hogy ugyanannak a megtestesülésnek állandó megvalósulása kegyelmének bennünk való működése?

Ha még tovább viszem ezt a gondolatot, nem ugyanaz a misztérium valósul-e meg pillanatról pillanatra minden emberben, mint amikor a Szűzanya befogadta a kegyelmet, és fizikailag is láthatóvá vált általa a Szeretet? Nem ugyanazt a kegyelmet kapjuk-e mindannyian? Nem kell már fizikailag megszülni, és láthatóvá tenni a Szeretetet. Annak az egyszeri misztériumnak elegendőnek kell lennie örök időkre, hogy fizikai valóságában is elfogadjuk azt. De mindannyian kapjuk továbbra is ugyanazt a kegyelmet, ami a fizikai megtestesülést beteljesítette. Isten végtelen, végtelen módon akar megnyilvánulni, láthatóvá válni. A kegyelem, amely belénk hatol, eltölt, és a világba vágyik, ugyanúgy működik, mint akkor. Napról-napra, percről-percre **ugyanaz a misztérium** zajlik le, mint ami a Szűzanyával történt. Kegyelme elborít minket, belénk hatol, bennünk „tárgyiasul", testet ölt, mert tetteket nevel, cselekvésre ösztönöz. Természetesen csak akkor tud a minket elborító kegyelem belénk hatolni, megtermékenyülni, és gyümölcsöt érlelni, ha annak a néhány szónak a kimondásával megnyitjuk magunkat: *„Íme, az Úr szolgálóleánya. Legyen nekem a Te Igéd szerint!"* És Ő abban a pillanatban megszületik bennünk, és kilép a világba belőlünk. Amikor Ő megszületik bennünk, cselekvéseinkben, tetteinkben ölt testet.

Azok a cselekedeteink pedig, amelyekben megszüljük Őt, a Szeretet cselekedetei. Néha igen erős szeretetlenség, ítélkezés, gyűlölet és negatív érzelmek mellett szüljük meg a Szeretetet. Gyűlölök, és megélem a szeretetlenség fájdalmát, mégis a Szeretetet szülöm meg. Van véleményem, és ez esetleg negatív érzelmeket hordoz. Ezek nekem is fájnak, engem is gyötörnek – és mégis... megérint a kegyelem, kimondom a szavakat: „legyen nekem a Te Igéd szerint", és érzem, hogy a Szeretet elborít, belém hatol, növekszik, ki akar törni belőlem, és rá kell zúdítanom azokra is, akik emberi fájdalmamat, kínjaimat, szenvedéseimet okozzák.

Micsoda gyönyörűség! Ez az élet lüktetése! És a kereszt!

Ha a Szűzanya az a pont, ahol a Szeretet megtestesül, akkor a kereszt az a pont, ahol az ember „megistenülhet", megszentelődhet. Ahol a látható végesség feloldad, elmerül a végtelenben. Ahol emberi indulataink szétmarcangolódnak, és elcsendesülnek Isten végtelen szeretetében.

A „Passió" című film jut az eszembe. Döbbenetesen láthattuk azt, hogy a tok, a Szeretetnek a tokja, az emberi test hogyan semmisül meg, foszlik szét. A végtelen kitör a bezártságból. Már nincs szükség rá. Beteljesítette feladatát, nyomot hagyott, beleinjekciózta üzenetét a történelem folyamatába, kiléphet a test bezártságából. Újra az lesz, ami volt. Szétoszlik a Végtelen Szeretet. A test eltűnik, egészen eltűnik földi látásunk elől, hiszen feltámad. Átemelődik abba a Végtelenbe, amelyből alakot öltött. De itt maradt a Szeretet. Már tudjuk, hogy itt van, itt jár közöttünk, és mi magunk szüljük meg újra és újra a kegyelem által.

Felmerült bennem az a gondolat, hogy ha a Szeretet maga Isten, akkor nem kellene-e másképp nevezni, mint a mi földi, kicsi, töredékes szeretetünket? De aztán rájöttem, hogy a mi szeretetünk ugyanannak a Szeretetnek egy darabkája. Az én szeretetem ugyanazt a Szeretet hordozza. Isten ebben a szeretetben tudja megmutatni önmagát. Úgy gondolom, hogy dühöm, minden negatív gerjedelmem is az Ő Szeretetének a része. Az Ő isteni szeretete öleli át gyűlöletemet, elveszi tőlem és átváltoztatja az Ő szeretetévé. Elveszi tőlem gyűlöletemet, magához emeli a keresztre és átalakítja.

Szabad akaratából fogadta el a keresztet. Tudta mi vár rá. A Getszemáné kertben végigélte az elkövetkező órákat. Vért izzadt, átélte mindazt, ami rá várt, és elfogadta. Befogadta halálát, meghalt önmagának, meghalt a benne lévő földi embernek, és ezáltal megdicsőítette a Benne élő Istent. Elfogadta gyűlöletünket, amellyel a keresztre szegeztük. Befogadta, eltűnt a gyűlölet, és Isten szeretetének kohójában Szeretetté nemesült. Ez a szeretet válik láthatóvá mibennünk is ugyanúgy, mint 2000 évvel ezelőtt is, amikor a hitetlen katona szeme megnyílt, térdre omlott, és megvallotta azt, amit korábban tagadott: „Valóban Isten Fia volt."

Ez a Szeretet támadt fel, ezt a Szeretet tudjuk befogadni a Szentlélek közvetítésével. Így tisztul meg gyűlöletünk, szeretetlenségünk. A kereszthez elbotorkálva kimerülten rázuhanunk, odatesszük minden fájdalmunkat, bánatunkat, gyűlöletünket. Ő magához emeli, Benne, Övele halnak el szeretetlenségeink, és csodálatos módon visszakapjuk önmagunkat, a Szeretetben feltámadva. A keresztnél, a kereszten a fájdalom kohójában megsemmisült békétlenség helyett békét kapunk, a szeretetlenség helyébe a szeretet lép.

Ezért fontos, hogy ennek a folyamatnak aktív részesei legyünk. Ajánljuk fel úgy, mint gyengeségünket, és Ő befogadja. Átmossa szeretetével, és visszakapjuk Tőle, és jelenléte láthatóvá válik cselekedeteinkben, amely gyarlóságaink, gyengeségeink, bűneink, indulataink közepette a Szeretet cselekedeteit szüli a világra.

Draviczky Éva

Hogyan imádkozzunk folytonosan?

— Istennel való kapcsolatunk nem ér véget az imádságra szánt idővel! —

A keresztény ember számára az egyik legfontosabb gyakorlat az, hogy meghatározott időt szán arra, hogy személyes imádságban egyedül maradjon Istennel. Ez lehet akár rövid tíz perc is, vagy egy óra hossza. Ez az az idő, amit az Istennel való imakapcsolatra szentelünk.

Imádságos életünk nem szükségszerűen ér véget ezzel a Jézussal töltött idővel. Szent Pál arra buzdít bennünket, hogy szüntelenül imádkozzunk (vö. 1Tessz 5,17). Ő azt remélte, hogy minden keresztény éjjel-nappal, folytonos dialógust szeretne folytatni az Úrral.

Úgy találtam, hogy amikor másoknak beszéltem az imádság különböző formáiról, amelyeket megtapasztaltam, ezek közül egyik-másik szikrát indított el valakiben. Ezért szeretnék itt néhány olyan lehetőséget felsorolni, ahogyan „imaidőmön" kívül Istennel kapcsolatban vagyok. Talán te is találsz ebben valamit, amivel a saját imaéletedet gazdagíthatod.

Dicséret és hálaadás

Az egyik leggyönyörűbb út Szent Pál buzdításának teljesítésére, hogy szüntelenül imádkozzunk: dicséret és hálaadás egész napon át, éjjel is, amikor ébren vagyunk. Ha ezt tesszük, nem várunk arra, hogy majd egy ihletett pillanatban gyönyörű, költői gondolataink legyenek. Szabadon beszélgetünk az Úrral, mint a boldog gyermekek, bízva abban, hogy Ő örül a mi Felé való nyitottságunknak, mi pedig élvezhetjük ennek ajándékait. Néha annyira lefoglalnak a problémáim, hogy elfelejtem mindazt a sok áldást, amit kaptam. Azután, amikor visszaemlékszem az Úrra, szeretnék a ház körül sétálni, hogy minden apró dolgot megköszönjek Neki: a színeket, a könyveket, a vizet, sőt még a vízvezetéket is! Jó visszaemlékezni a kétségbeesés legmélyebb részére és megköszönni, hogy az Úr kiszabadított onnan.

Azok, akik éveken át ilyen ima által vannak szoros kapcsolatban az Úrral, minden pillanatban feszültségektől és természet-ellenességtől mentesen tudnak Istennel beszélgetni!

Imádság valaki másért

A folyamatos imádság magába foglalja azt is, hogy éjjel-nappal az Úr elé vigyem mások szükségleteit. Abban a pillanatban, amikor valamilyen szomorú vagy aggodalomteli dolgot megköszönünk – ahelyett, hogy tűnődő arccal belebonyolódnánk –, Istenhez vihetjük ezt a helyzetet és áldását kérhetjük rá.

Néhány példa, ahogy én ezt egész nap imádkoztam:

- Mialatt vasaltam, azokért imádkoztam, akiké a ruhák voltak.
- Mialatt kötöttem, azért imádkoztam, akinek ezt az ajándékot készítettem.
- Az utcán menve minden szembejövőért imádkoztam.
- Amikor képtelen voltam meglátogatni egy barátomat, szeretetemet imába csomagoltam és Istenen át elküldtem neki.
- Öreg barátaimra gondolva szükségeikért imádkoztam.
- Mielőtt a nap egy új szakaszába lépnék, különösen, ha egy nehéz helyzet előtt állok, egy pillanatra az Úrhoz fordulok és megerősítem magam, hogy nem vagyok egyedül, hanem Jézussal, Aki minden jót megad az Ő munkásának.

Szenvedések fölajánlása

Ősi katolikus gyakorlat, hogy valaki „fölajánlja" szenvedését embertársáért.

„Uram, fölajánlom fejfájásomat a világbékéért!" Vagy: *„Fölajánlom fogfájásomat, mint egy imádságot, hogy az abortuszt megszüntessék."* Úgy találom, hogy ez valódi formája az imádságnak.

A szenvedések fölajánlása azt jelenti, hogy saját magunkért vagy másokért, vagy a bűnökért valamilyen kellemetlen dolgot teszünk vagy fogadunk el. Nagyon aggályos keresztények, akikből hiányzik a helyes önszeretet, olyan különleges felajánlásokat végeznek, amelyek messze meghaladják bűneik súlyát, és

könnyen betegessé és neurotikussá válhatnak. Legtöbbünknek azonban, akik hajlamosak vagyunk a komfort szeretetére és a bűnök túl könnyű megbocsátására, jó dolog a fölajánlás.

Jézus a megmentőnk! Nem mi mentjük meg magunkat önként vállalt vagy minket ért szenvedésekkel! Arra vagyunk azonban hivatva, hogy részt vegyünk Jézus üdvözítő tervében azáltal, hogy Vele egyesülve ezt a célt saját magunkévá tesszük. Azzal, hogy valamely szenvedésünket – amit sehogyan sem tudunk elkerülni – fölajánljuk a bűnökért, segítséget kapunk, hogy észrevegyük Isten állandó jelenlétét, különösen szükség idején.

Egy könnycsepp sem hull a Földön Isten tudta nélkül! A másokért fölajánlott szenvedés segít minket, hogy távol maradjunk minden érzelgős önsajnálattól. Eszünkbe jut, hogy a mi hivatásunk az, hogy erős szentekké váljunk.

Egyszer, amikor nagyon sok nehéz csomagom volt a repülőtéren, kisfiam figyelmeztetett, hogy túl sokat sóhajtozom. „Mama, az lehetetlen, hogy ez olyan nehéz, mint Krisztus keresztje!"

Richard Wurmbrand, akit több éven át kommunista börtönökben kínoztak, szereti azt mondani, hogy a szenvedés adja az alkalmat a választásra. Krisztus vevője akarok lenni vagy tanítvány. A vevő csak jó dolgokat akar az Úrtól. A tanítvány olyanná akar válni, mint az Úr. Vele és Benne szenvedni a testvérekért!

Imádság énekkel

„Aki énekel, kétszeresen imádkozik" – írta Szent Ágoston. Miután Szent Ágoston megtért kicsapongó, pogány életmódjából, annyira telve volt Isten iránti hálával, hogy megbotránkoztatta édesanyját, Mónikát, mert szent énekeket énekelt a házon kívül. Ragaszkodott hozzá, hogy ez jó. Soha nincs elegendő ok arra, hogy ne dicsérjük az Urat folytonosan!

Isten énekeinek éneklése nemcsak Őt gyönyörködteti, de távol tartja a panaszkodás énekeit, amelyek pedig gyakran átfutnak fejünkön úgy, hogy sokszor tudomásul sem vesszük azokat.

Volt idő, amikor nagyon depressziós voltam. Az egyetlen örömöt az szerezte, ha folyamatosan vallásos énekeket hallgattam lemezjátszómon. Hamarosan velük együtt énekeltem és rossz hangulatom elszállt.

Ha a gyermekeket körülvesszük vallásos énekekkel, könnyen taníthatjuk őket a jó útra. Úgy tűnik, a zene édessége sokkal gyorsabban megérinti lelküket, mintha ugyanezeket a gondolatokat elvont formában közölnénk velük.

Ha viszont sok világi zene van otthon, az megmérgezi szívünket világi dolgokkal és apró, bűnös, napi álmokkal.

A megbocsátás imája

Azok, akik gyógyító szolgálatban vesznek részt, rámutattak, hogy a megbocsátás az Ó- és Újszövetségben egyaránt gyakran előfordul. A szerető szív mindig kész megbocsátani.

A megbocsátás nem egyszerű dolog. Gyakran próbálunk megbocsátani – a kibékülés különös pillanataiban –, de utána azt látjuk, hogy régi sérelmeink újból felszínre kerülnek, ha új konfliktusok merülnek fel. A megbocsátásért való ima egyik módja, hogy Jézus saját szavait használjuk: *„Bocsásd meg a mi vétkeinket, miképpen mi is megbocsátunk az ellenünk vétkezőknek!"* Valahányszor nyers és szeretetlen elképzelések jutnak eszünkbe másokról, ismételjük el ezt az imádságot!

Egyszer írtam egy cikket „Szemlélődő fényképészet" címmel. Következő volt az elképzelésem: milyen nagy az ellentét két rólad készült fénykép között, ha az egyiket olyan valaki készítette, aki szeret téged, és arra a tökéletes pillanatra vár, amikor a legjobban nézel ki, míg a másikat egy ismeretlen ember, vagy rosszabb esetben, az ellenséged készítette. Az első fotó legjobb önmagadat árulja el, míg a második legrosszabb karikatúrádat mutatja. Gyakran teszünk hasonló dolgot gondolatainkban. Ha valakivel nem jövünk ki, róla alkotott elképzelésünk a legrosszabb hibáit veszi alapul. Ha szeretjük őt, akkor legjobb látszatában idézzük fel őt gondolatainkban.

Hogy szeretettelivé tegyük értelmünket, képzeletünket, így imádkozhatunk: *„Uram, ha legközelebb találkozom ezzel az emberrel, hadd lássam őt olyannak, amilyennek Te látod! Vedd el a karikatúrákat. Tudom, hogy amikor Te nézel rám, nem csinálsz nevetséges vázlatokat, hanem úgy festesz le engem, ahogyan Te szereted lényemet és tudom, hogy Te hajlandó voltál értem meghalni."*

A lemondás imája

Az imának ezt a fajtáját „vérrel verítékező" vagy getszemáni imának hívják. Ha úgy tűnik, hogy az egész világ összeesküdött ellenünk – szerencsétlenségekkel, csalódottságokkal, bűnökkel, különböző aggodalmakkal, vagy akár egy szerettünk halálával –, akkor ez egy kivezető lehetőség.

Amint Jób tapasztalta, amikor semmilyen emberi vigasz nem segített rajta, csak amikor maga Isten ment erővel és természetfeletti fényben, akkor tudta Jób megadni magát és elfogadni azt az áldást, amit Isten készített a számára.

Ilyenkor sokféle ima tűnik hiábavalónak. Arra van szükségünk, hogy minden külső cselekvésünket abbahagyjuk, az Úr lábaihoz vessük magunkat és ott maradjunk kegyelmet koldulva. *„A mélységből kiáltok Uram Hozzád! Uram, halld meg szavamat!"* (130. zsoltár)

Egyszer, amikor egy szeretett barátom meghalt, gyötrelmes kínomban egyedül sétáltam a tengerparton. Egyszer csak éreztem, ahogyan az Úr megérintette lelkemet. Olyan volt, mintha ezt mondta volna: „Ő olyan értékes volt számodra, hogy már nem vagyok elég neked? A barátod most Bennem van. Bennem megtalálhatod! Neked nincs szükséged rá! Te magad végtelenül fontos vagy nekem. Tedd kezedet az én szent kezembe és gyere velem!"

Éjféli imádság!

Hiszem, hogy az Úr kedveli azt az imaformát – és ez ennek egyik formája –, amikor ijedten, aggódva és bizonytalanul fölébredünk éjjel és Hozzá fordulunk. Néha a mi erős és várakozó hitünk az éjszaka homályába burkolva nő. Csodálkozunk, hogy Isten nem fantázia. Ilyenkor gyönyörű élmény kinyújtani kezünket a sötétben, az ismeretlenség felhőjén keresztül, és egyesíteni magunkat a mi elrejtőző, szerető Istenünkkel.

„Jézus! Uram! Nem értem magamat, vagy azokat, akiket szeretek, vagy az életet, vagy a halált... Olyan egyedül érzem magam. De bízom és remélek! Jöjj, Uram Jézus!"

Hiszem azt, hogy akik ezt a cikket elolvassák, találnak benne adalékokat, hogy szüntelenül gazdagítsák imaéletüket.

Remélem, hogy az itt javasolt gondolatok arra sarkallnak minket, hogy minél gyakrabban folytassunk Istennel párbeszédet.

R. Chervin

A Szűzanya La Saletteben elmondott üzenetéből (1846)

1846-ban a francia Alpokban, La Saletteben megjelent a Szűzanya két pásztorgyermeknek. Mindkét gyermek kapott egy-egy titkot. Csak Melanie titka maradt meg az utókor számára, Maximin titka elveszett. Az Egyház elismerte a jelenések valódiságát.

„Az emberiség a legborzasztóbb ostorcsapások és legnagyobb események előestéjét éli. El kell készülni arra, hogy vasvesszővel fogják kormányozni és ki kell üríteni a harag kelyhét.

A földet mindenféle csapás éri majd (a pestis és éhínség mellett, mely általános lesz). Háborúk következnek az utolsó háborúig, amelyet majd az Antikrisztus tíz királya vezet. Ezeket a királyokat ugyanaz a cél lelkesíti és ők lesznek a világon uralkodó egyedüli királyok. Ennek kezdete előtt az egész világon egyfajta hamis béke lesz. Semmi másra nem gondolnak, csak a szórakozásra. A gonoszok mindenféle bűnben részt vesznek. De a szent Egyház gyermekei, igazi követőim növekedni fognak az Isten iránti szeretetben és az erényekben, a Szentlélek vezetése alatt. Velük együtt fogok harcolni, míg elérnek koruk teljességébe.

A természet bosszúért kiált, sóhajt az emberek miatt és megremeg az iszonyattól annak várásában, aminek a bűnnel szennyezett Földre el kell jönnie.

Remegj meg Föld és ti, akik fogadalmat tettetek Jézus szolgálatára és akik bensőtökben magatokat imádjátok, remegjetek! Mert Isten azon van, hogy kiszolgáltasson benneteket ellenségeteknek, mert a szent helyek pusztulóban vannak. Számos kolostor többé már nem Isten háza, hanem Asmodeus és övéinek legelője.

Rossz könyvek bőségben lesznek a Földön és a sötétség szellemei mindenütt hidegséget terjesztenek minden ellen, ami csak Isten szolgálatával kapcsolatos. Igen nagy hatalmuk lesz a természet felett. Lesznek olyan egyházak, amelyekben majd ezeknek a gonosz szellemeknek szolgálnak. Az évszakok megváltoznak. A Föld csak rossz gyümölcsöt terem, a csillagok elhagyják rendes pályájukat. A Hold csak gyenge, pirosas fényt ad. A víz és a tűz a Földön félelmetes földrengést és nagy megrázkódtatásokat okoz majd, amelyek hegyeket és városokat süllyesztenek el.

Sürgős felszólítást küldök a Földre! Felszólítom Isten igaz tanítványait; aki a mennyben él és uralkodik...

Felszólítom gyermekeimet... akik nekem adták magukat, hogy őket isteni Fiamhoz vezessem... Végül felszólítom a végső idők apostolait, Jézus-Krisztus hűséges tanítványait, akik... imádságban, szenvedésben, vezeklésben... Istennel egyesülve, a világ elől elrejtve éltek.

Itt az idő, hogy előlépjetek, hogy fénnyel töltsétek be a világot... Buzgóságotok tegyen éhessé Jézus Krisztus dicsőségére és tiszteletére mindenkit. Küzdjetek ti, fény gyermekei, ti kicsiny csapat, ti, akik láttok, mert az idők ideje, a vég vége van itt.

Jaj a Föld lakóinak! Véres háborúk jönnek, éhínség, pestisjárvány, fertőző betegségek. Félelmetes állateső fog hullani. Mennydörgés, amely városokat ráz meg, földrengés, amely országokat nyel el. Hangokat hallanak majd a levegőben. Az emberek fejüket verik majd a falba. A halált kívánják, de az csak kínokat hoz számukra. Mindenütt vér folyik majd. Ki győzhetne itt, ha Isten meg nem rövidítené a megpróbáltatás napjait? De Isten hagyja majd magát megindítani az igazak vére, könnye és imája által... Tűz fog az égből hullani... Az egész természetet iszonyat veri majd... A Nap elsötétül. Egyedül a hit él majd.

A mélység felnyílik... Lásd a vadállatot alattvalóival, aki magát a „világ megváltójának" nevezi. Büszkén emelkedik majd a magasba, hogy felmenjen a mennybe, de Szent Mihály arkangyal leheletétől megfullad. Lezuhan, és a Föld, amely három napja folytonos vajúdásban van, felnyitja tűzzel teli belsejét. A pokol örökös mélysége örökre elnyeli őt övéivel együtt. Akkor tűz és víz fogja a Földet megtisztítani és kiirtja az emberi kevélység minden művét és minden megújul. Akkor majd Istennek szolgálnak és Őt dicsőítik."

Tartalomjegyzék

Katona István: Megtérni és élni! 3
F. Horsthuis: Az emberek Jézushoz vezetésének módszere (II. rész) .. 4
Jörg Müller: Isten gyógyító kegyelmét kérő szentmisék 7
Ács Magdolna: Jézus és a szenvedő, gyarló ember keresztútja 8
Andrea: Megtérés 11
Draviczky Éva: A kereszt a végtelenség titka 13
R. Chervin: Hogyan imádkozzunk folytonosan?... 15
A Szűzanya La Saletteben elmondott üzenetéből (1846) 17

Marana Tha arám kifejezés, annyit jelent: „Jöjj el Uram!" Az első keresztények gyakran használták. Szentírásban található: Jel 22,20.

MARANA THA
A Szentlélekben való megújulás katolikus lapja
Megjelenik kéthavonta.
Szerkesztőség:
Budapest 1146 Thököly út 120.
Tel: 222-5306
Felelős kiadó, főszerkesztő:
Katona István
Az Emmausz Katolikus Karizmatikus Közösség Marana Tha 2000 Alapítványa
Műszaki szerkesztő: Fehérváryné Merényi Ágnes
Készült: ETO-Print Nyomdaipari Kft.
Felelős vezető: Balogh Mihály

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

¤ Két új könyvet jelentettünk meg:
Dr. Kenneth McAll: Útmutató a családfa gyógyításához (900.–Ft)
Katona István – Kunszabó Zoltán: Meghívás az életre (lelkiismeret-vizsgálat) (400.–Ft)

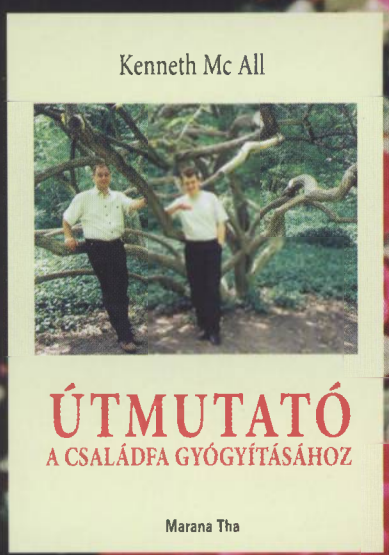
¤ Aki **adójának 1%-át** Alapítványunk részére kívánja küldeni, az alábbi módon teheti: Adószám: 19622309-2-43; Kedvezményezett: Marana Tha 2000 Alapítvány. Előre is köszönjük!

KEGYELEMTELJES HÚSVÉTI ÜNNEPEKET KÍVÁNUNK MINDEN KEDVES OLVASÓNKNAK!

Címünk: 1146 Bp. Thököly út 120. Tel/fax: 222-53-06
E-mail cím: maranatha.hu@freemail.hu; katona.istvan@freemail.hu
Honlapunk: www.maranatha.hu **Mobil:** 06/20 438 61 60

LEGÚJABB KÖNYVEINK:

A családfa gyógyítás 2. kötete bátorít a közbenjáró imára. Elhunyt szeretteinken segíthetünk imával és szentmisével.

Lelkiismeret vizsgálat felnőtteknek. Az Úrral való személyes kapcsolat elmélyítése a szív tisztaságán múlik.

180.-Ft

"Mutasd meg Uram,
hogy szeretsz minket,
és adj nekünk
szabadulást."
(Zsolt 85,8)